

Arrest

nr. 109 585 van 11 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit de provincie Cabinda en behorende tot de Bakongo etnie. U werd geboren op 10 december 1977 in Cabinda, maar verhuisde op achtjarige leeftijd naar Luanda, waarna u nooit meer in Cabinda kwam. U volgde acht jaar scholing in Luanda. Uw vader was lid van het FLEC (Frente para a Libertação do Estado de Cabinda, Front voor de Bevrijding van de staat Cabinda) en uw broer volgde in zijn voetsporen. Er werden bij u thuis veel vergaderingen belegd in verband met het FLEC, u groeide hiermee op en u bent sympathisant. Sinds 2008 handelde u in bonen en leverde u wapens en munitie voor het FLEC. In december 2010 nam u deel aan een vergadering in Kinshasa, Congo, naar aanleiding van recent verraad door leden van het FLEC. De vergadering werd belegd in het huis van mevrouw Canda. Daniel, de voorzitter van het FLEC in Europa,

was haar man. In november 2011 hielp u mevrouw Canda het land in om haar kinderen op te halen. Ze moest echter zonder kinderen weer vertrekken, omdat de regering naar haar op zoek was. U ging verder met het leveren van wapens aan het FLEC. In juli 2012 had u in Huambo munitie en een wapen gekocht, dat u verborg in twee zakken met bonen die naar Luanda zouden getransporteerd worden. Zelf kwam u op 24 juli 2012 terug naar Luanda. U voelde zich ziek en het zoontje van uw broer was eveneens ziek. De volgende dag ging u naar het ziekenhuis en vroeg u uw vrouw om in Rocha toe te kijken op het uitladen van de bonen en ervoor te zorgen dat de twee zakken met het wapen en de munitie niet werden uitgeladen, maar mee naar huis kwamen. Toen uw vrouw in Rocha aankwam waren alle zakken echter al afgeladen en stond de politie klaar om haar te arresteren. U werd gebeld door collega's die u op de hoogte brachten en verliet het ziekenhuis om naar uw broer te gaan. Een buurman die u op weg naar huis tegenkwam vertelde echter dat de politie bij u thuis was en met uw broer vocht. U vroeg uw buurman u een lift naar het huis van uw nicht te geven en legde uw nicht uit wat er gaande was. Aangezien haar man generaal was bij het MPLA kon u niet bij haar blijven, ze bracht u naar Sofia, bij wie u ondergedoken bleef tot aan uw vertrek uit Angola. U vertrok op 3 januari 2013 en bereikte België de volgende ochtend, op 4 januari 2013. U vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart vervolging te vrezen door de Angolese autoriteiten omwille van uw activiteiten voor het FLEC (zie gehoorverslag CGVS p. 9, 11).

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u zou opgegroeid zijn met de ideologie van het FLEC (zie CGVS p. 13) en dat u hen wapens, munitie en eten (bonen) geleverd zou hebben (zie CGVS p. 9, 13).

Weliswaar kan u enige algemene informatie over het FLEC en hun bezigheden verschaffen (zie CGVS p. 15, 16), wat betreft het gebruik van de wapens die u hen leverde, blijft u bijzonder vaag. Zo weet u niet waar de wapens die u hen leverde voor gebruikt werden. Desgevraagd blijkt dat u zich ook geen vragen stelde bij het potentiële gebruik van de wapens, u verklaarde enkel wapens dienen om zich te verdedigen. (zie CGVS p. 15) Het behoeft geen betoog dat wapens ook voor andere doeleinden gebruikt kunnen worden dan louter verdediging. In elk geval mag men verwachten dat iemand die beweert opgegroeid te zijn met de ideologie van het FLEC en hen verschillende jaren (sinds 2008, (zie CGVS p. 14)) van wapens voorzag, ook enige notie heeft van de activiteiten waarvoor het FLEC deze wapens gebruikt. U bent echter niet op de hoogte van enig gewapend conflict of incident waarbij vuurwapens gebruikt werden door het FLEC (zie CGVS p. 15). U kan enkel het incident noemen waarbij de spelersbus van het nationale voetbalelftal van Togo beschoten werd toen zij door Cabinda reden, op weg om mee te doen aan de Africa Cup (zie CGVS p. 15). Ook over dit incident kan u slechts weinig toelichten, u stelt niet meer te weten dan wat iedereen weet, namelijk dat de bus beschoten werd. Wie de bus beschoot is volgens u niet geweten, want ieder heeft zijn eigen versie. Wat de versie van het FLEC is, weet u niet. (zie CGVS p. 15) Nochtans zou men verwachten dat u hierover enige toelichting zou kunnen verschaffen, zeker nu blijkt dat dit incident uitvoerig in de media besproken werd, en aanvankelijk werd opgeëist door twee verschillende organisaties, het FLEC-PM van Rodrigues Mingas en het FLEC van Nzita Enrique Tiago (die u ook noemt als voorzitter van het FLEC (zie CGVS p. 17)). Het FLEC-PM wordt door het FLEC omschreven als een 'virtuele guerrilla', die door het opeisen van de aanslag verwarring zaait. Nadien verschijnen er nog berichten waarin ook het FLEC zijn betrokkenheid bij de aanslag ontkent. (zie informatie administratief dossier) Het is dus eigenaardig dat u stelt geen informatie te hebben over wat het FLEC zegt in verband met zijn betrokkenheid bij de aanslag (zie CGVS p. 15). Verder stelt u dat het FLEC in 1963 is opgericht en dat er perioden zijn geweest die rustig waren en perioden die conflictueus waren. U kan deze perioden echter in het geheel niet toelichten en tenzij de aanval op de Togolese bus in januari 2010, kan u zich geen enkel concreet incident in verband met het FLEC herinneren, ook al stelt u dat er regelmatig aanvallen waren (zie CGVS p. 16). **Uw onwetendheid over het FLEC en zijn (recente en minder recente) activiteiten, maakt dat uw bewering sympathisant te zijn geweest en hen wapens geleverd te hebben bijzonder ongeloofwaardig overkomt.**

Verder beweert u deelgenomen te hebben aan een grote vergadering van het FLEC in Kinshasa, Congo. Het doel van deze vergadering was de codes die gebruikt werden aan te passen, na het recente

verraad van enkele belangrijke FLEC leden. (zie CGVS p. 10, 24) Naast uzelf zouden er zes andere leden van het FLEC aanwezig geweest zijn, waaronder de voorzitter van het FLEC in Europa, Daniel (zie CGVS p. 11, 13). Ondanks de vooraanstaande positie van Daniel, kent u zijn achternaam niet. Wat de vergadering zelf betreft bent u weinig concreet over de zaken die daar besproken werden. U stelt dat de vergadering belegd werd om de codes te veranderen die onder andere gebruikt werden om u te laten weten welke zaken u moest aankopen (zie CGVS p. 10, 24). U stelde dat er een nieuwe code gekomen was in het geval er materiaal nodig was (zie CGVS p. 24). Gevraagd welke code dat was, stelde u dat het de code 'MG' was. Gevraagd wat dit wil zeggen stelde aanvankelijk dit niet te weten en dat "M bijvoorbeeld kan staan voor munitie en G voor graad of weet ik veel" (zie CGVS, p.24), wat bijzonder ondoorleefd overkomt. Nadat werd opgemerkt dat u aanwezig was op een vergadering waar nieuwe codes werden vastgelegd en u dus zou moeten weten waar de code voor staat, verklaarde u nu stellig dat de M staat voor munitie en de G voor graad. Gevraagd hoe die code veranderde, stelde u dat de code 'BL' werd, waarbij de B in de plaats van de M kwam en de L in de plaats van de G. Gevraagd of er nog andere codes besproken werden, stelde u van niet. (zie CGVS p. 24) Deze vage en weinig overtuigende verklaringen, tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. U beweert dat op deze vergadering in Kinshasa mensen uit Europa, Cabinda en Luanda aanwezig waren en dat het doel van de vergadering het veranderen van codes was (zie CGVS p. 10). Er kan moeilijk worden aangenomen dat op deze vergadering uiteindelijk slechts één code van twee letters werd aangepast. Evenmin kan worden ingezien hoe dit de werking na het verraad van enkele kopstukken significant zou verbeteren. Dat u verder nog verklaart dat men besloot niet meer met agentschappen te werken, kan de voorgaande bijzonder vage en weinig aannemelijke verklaringen over de codes niet vergoelijken. **Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw bewering sympathisant te zijn geweest van het FLEC en hen wapens geleverd te hebben. De vervolgingsfeiten die u stelt te vrezen naar aanleiding van deze wapenhandel kunnen dus evenmin overtuigen.**

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw identiteit en nationaliteit legt u een kopie van een identiteitskaart voor. Deze vormt een aanwijzing voor uw identiteit, maar wijzigt bovenstaande argumentering niet. Uw reisweg kon niet worden nagegaan, bij gebrek aan geldige documenten ter zake.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing. Blijkens een lezing van het verzoekschrift uit hij inhoudelijke kritiek op deze motieven, zodat wordt aangenomen dat verzoeker zich baseert op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt op dat hij wel degelijk is opgegroeid met de ideologie van het FLEC en dat zijn vader en zijn oudste broer er altijd een actieve rol hebben gespeeld. Dat verzoeker naar de zin van het CGVS iets te vaag bleef omtrent het gebruik van de door hem aan het FLEC geleverde wapens, is te wijten aan het feit dat hij in dat kader slechts een beperkte rol speelde, waarbij dit hem ook financieel voordeel opleverde. Zijn oudste broer heeft hem aangesproken om dit werk te doen en deze hulp te bieden en hij kon dit hoe dan ook niet weigeren. Hij onderhandelde de aankoop van die goederen en overhandigde ze aan zijn broer, die ze op zijn beurt aan het FLEC bezorgde. Verzoeker stelde zich geen morele en praktische vragen bij het gebruik van die wapens. De hoofdmotivatie voor hem bestond erin dat de onderdrukten middelen nodig hebben om zich te verdedigen.

Verzoeker bevestigt dat hij als gewone sympathisant met andere familiale en professionele verplichtingen geen informatie heeft/had omtrent concrete acties van het FLEC in Cabinda. Als voorbeeld vermeldde hij de aanslag op de spelersbus, waarbij het nogmaals is gebleken hoe moeilijk het is om concrete aanwijzingen te vinden voor de ware toedracht van bepaalde incidenten. Het is niet steeds duidelijk wat er gebeurt en wie precies achter bepaalde incidenten zit, dan wel hoe bepaalde

informatie wordt gemanipuleerd. Verzoeker merkt nog op dat sinds het einde van UNITA de acties van het FLEC ook zijn afgenomen en dat vele acties niet (meer) gemediatiseerd worden.

Betreffende zijn deelname aan een vergadering van het FLEC in Congo verklaarde verzoeker dat hij normaal niet zou deelnemen, maar dat hij zijn verhinderde broer verving omdat hij als broer het vertrouwen genoot van de andere aanwezigen. Op de vergadering werd gesproken over hoe er verder gewerkt zou worden nu de organisatie op heel korte tijd heel wat "overlopers" had verloren, hetgeen voor destabilisatie had gezorgd. Men dient ook de ware dimensies van de vergadering in acht te nemen. Ook al was de voorzitter van het FLEC in Europa toen aanwezig geweest, die vergadering had plaats ten huize van zijn echtgenote in Kinshasa. Het feit dat zij samen in Kinshasa waren, was een gelegenheid om één en ander te bespreken met enkele leden/sympathisanten.

Verzoeker meent dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij bijzonder uitgebreide verklaringen heeft gegeven, waarbij ook uiting werd gegeven aan zijn motieven en waarbij een quasi volledige schets werd gemaakt van zijn leefwereld en zijn familiale, professionele en cultureel-politieke levensomstandigheden. Op grond van al die verklaringen zou men zeker een meer positieve conclusie kunnen trekken in verband met de geloofwaardigheid van zijn beweringen. Bovendien meent verzoeker dat het onderzoek naar de gebeurtenissen van 24 en 25 juli 2012, alsook het aspect van zijn tussenkomst in het dossier van mevrouw Canda weinig onderzocht zijn in de bestreden beslissing.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS dat hij een sympathisant is van het FLEC (gehoorverslag CGVS, p. 12). Als sympathisant zou verzoeker onder meer instaan voor het leveren van voedsel en munitie aan het FLEC (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoekers vader en broer waren tevens actief lid van het FLEC (gehoorverslag CGVS, p. 13). Een aantal vergaderingen van het FLEC werden bij verzoeker thuis georganiseerd en hoewel hij niet actief deelnam aan deze vergaderingen, zou verzoeker ze wel mee gevolgd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 14). Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker in staat is verklaringen af te leggen over de werking en de activiteiten van het FLEC die verder gaan dan wat er algemeen over geweten is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker hier in het geheel niet toe in staat is, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker weet niet waarvoor de wapens die hij vervoerde, dienden en vroeg zich dit evenmin af (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verzoeker heeft geen weet van gewapende conflicten tijdens de periode dat hij wapens smokkelde voor het FLEC, behalve de aanval op de spelersbus van het nationale voetbalelftal van Togo, waarvan hij echter niet meer informatie kan verschaffen dan hetgeen algemeen geweten is (gehoorverslag CGVS, p. 15). Hoewel er blijkens de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') uiteenlopende versies circuleerden in de media aangaande het incident met de spelersbus uit Togo, kan verzoeker zelfs niet zeggen wat de versie van het FLEC was (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verder weet verzoeker te verklaren dat er sinds de oprichting van het FLEC in 1963 periodes zijn geweest die rustig waren en periodes die conflictueus waren, maar buiten het voormelde incident met de spelersbus uit Togo slaagt

verzoeker er niet in concrete voorbeelden te geven van conflictueuze periodes (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dat verzoeker niet verder komt dan over één incident enkel informatie te verschaffen die algemeen gekend is, terwijl hij zou opgegroeid zijn met de ideologie van het FLEC en aanwezig was bij vergaderingen van het FLEC bij hem thuis, is niet aannemelijk.

Dat verzoeker slechts een beperkte rol speelde binnen het FLEC en geen actief lid maar louter sympathisant was, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker verklaarde immers: *“Toen ik sympathisant werd was het niet alsof er iets totaal nieuws ontstond, het waren dingen die ik al kende”* (gehoorverslag CGVS, p. 14). Verzoekers vader en broer waren bovendien wel actief lid, zodat kan verwacht worden dat verzoeker bij hen om informatie vraagt, zeker wanneer hem de opdracht wordt gegeven om wapens te smokkelen. Indien verzoeker daadwerkelijk wapens verhandelde voor het FLEC dient tevens te worden aangenomen dat het FLEC zich vergewiste van zijn loyaliteit gelet op de belangrijkheid van deze functie voor de organisatie. Aangenomen dient immers te worden dat het FLEC zich niet zal bedienen van een persoon die geen interesse of kennis heeft (omtrent de doelstellingen) van het FLEC. Verder merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift bevestigt dat hij geen concrete informatie heeft omtrent de acties van het FLEC. Nochtans kan dit laatste, zoals hierboven reeds gesteld, wel van hem verwacht worden.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers activiteiten voor het FLEC komt nog meer op de helling te staan omwille van zijn verklaringen aangaande de vergadering van het FLEC in Congo waaraan hij zou hebben deelgenomen. Verzoeker verklaarde dat de voorzitter van het FLEC in Europa, Daniël, aan deze vergadering deelnam. Hij kan echter niet de achternaam van deze persoon geven (gehoorverslag CGVS, p. 11-12), hetgeen opmerkelijk is aangezien verzoeker zelf fysiek op deze vergadering aanwezig zou geweest zijn. Het doel van de vergadering was volgens verzoeker te weten hoe er gewerkt moest worden met codes nu er een aantal leden van het FLEC waren “overgelopen” naar het MPLA (gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer verzoeker naar deze codes gevraagd wordt, stelt hij dat er slechts één code gewijzigd werd: “MG” werd “BL” (gehoorverslag CGVS, p. 24). Wanneer verzoeker gevraagd wordt naar de betekenis van “MG” stelt hij eerst dat hij het niet weet, maar dat “M” bijvoorbeeld kan staan voor “munitie” en “G” voor “graad” *“of weet ik veel”*, terwijl hij vervolgens stelt dat “M” voor munitie stond en “G” voor graad (gehoorverslag CGVS, p. 24). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bijgevolg zijn verzoekers verklaringen omtrent de vergadering van het FLEC in Congo waaraan hij zou hebben deelgenomen, niet aannemelijk. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat er over veel dingen gepraat werd, maar verder niets meer vermeldt dan dat er in de toekomst niet meer met agentschappen, maar met wagens gewerkt zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 25). Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers activiteiten voor het FLEC kan er evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen omtrent de gebeurtenissen van 24 en 25 juli 2012, alsook omtrent zijn tussenkomst in het dossier van mevrouw Canda.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS